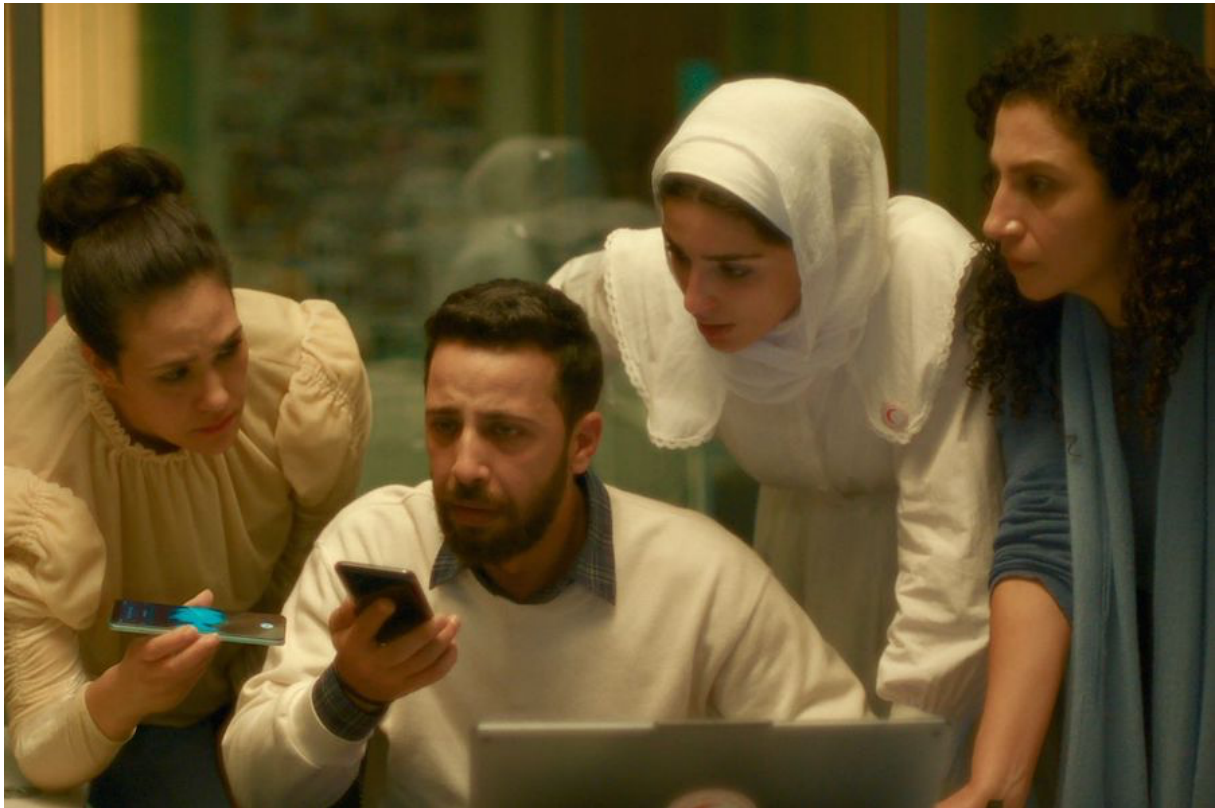

The Voice of Hind Rajab – Sawt Hind Rajab (2025)

Regie: Kaouther Ben Hania | 90 minuten | drama | Acteurs: Saja Kilani, Motaz Malhees, Clara Khoury, Amer Hlehel

Wat er in Gaza gebeurt, bereikt ons in Europa vaak gefilterd: via cijfers en koppen in de krant en vluchtige beelden in nieuwsprogramma's. Soms gaan we eraan voorbij dat achter die cijfers onschuldige mensen schuilgaan. Totdat dat bewustzijn binnenkomt via sociale media, via beelden die je niet meer van je netvlies krijgt, of zoals in de film 'The Voice of Hind Rajab' (2025), via een stem. De stem van een kind dat bang is en alleen en smeekt om hulp. De geluidsopnamen van Hind Rajabs noodoproep, die begin 2024 online circuleerden, snijden dwars door elke afstandsbarrière heen. Ze confronteren ons met een realiteit die we liever niet kennen: niet alleen de gruweligheden van geweld, maar ook de stilte eromheen. Het is die stilte – van machteloosheid, uitstel en systemen die falen – die deze film vanaf de eerste seconde voelbaar maakt.

Voor de Tunesische regisseur Kaouther Ben Hania was het horen van Hinds stem een kantelpunt. Ze beschrijft het als een fysieke ervaring

van verdriet en onmacht: de stem van Hind werd voor haar de stem van Gaza zelf. Omdat ze geen politicus is maar filmmaker, zocht ze naar een vorm die die ervaring kon vasthouden. Re-enactment – oftewel het naspelen van de gebeurtenissen om ze zo in al hun intensiteit opnieuw te beleven – werd daarbij geen esthetische, maar een ethische keuze. Door het perspectief te leggen bij de medewerkers van de Palestine Red Crescent Society (de Rode Halve Maan, oftewel de Palestijnse evenknie van het Rode Kruis), de mensen die Hind wél hoorden maar niet konden bereiken, kon Ben Hania onderzoeken wat machteloosheid betekent wanneer je alles 'juist' doet en het alsnog fataal afloopt. Met toestemming en steun van Hinds moeder wil ze met de film niet verklaren of analyseren, maar herinneren: een stem bewaren tegen collectieve vergetelheid, in de hoop dat die ergens iets in beweging zet.

De film 'The Voice of Hind Rajab' reconstrueert de gebeurtenissen van 29 januari 2024 vrijwel volledig vanuit de meldkamer van de Rode Halve Maan in het noorden van Gaza. We volgen de hulpverleners en vrijwilligers terwijl ze urenlang aan de lijn blijven met Hind, een zesjarige meisje dat vastzit in een beschoten auto en omringd wordt door haar dode familieleden. Tegelijkertijd zien we hoe een ambulance probeert toestemming te krijgen om haar te bereiken. Toestemming die te laat komt... Alles wat we horen van Hind is echt: haar woorden, haar angst, haar wachten. Alles wat we zien eromheen wordt door acteurs nagespeeld en is gebaseerd op transcripties en getuigenissen. Het geweld zelf blijft buiten beeld; de horror speelt zich af in onze verbeelding, gevoed door die ene, indringende stem.

De keuze voor re-enactment maakt 'The Voice of Hind Rajab' buitengewoon aangrijpend, maar je kunt er ook je vraagtekens bij zetten. Wat onmiskenbaar werkt, is de combinatie van fictieve dramatische nabijheid en documentaire rauwheid: de acteurs trekken ons het verhaal in, de echte geluidsopnamen slaan ons genadeloos terug in de werkelijkheid. Tegelijk roept de keuze voor re-enactment vragen op. De dramatisering voelt soms geforceerd en creëert een veilige afstand die het documentaire materiaal juist probeert te doorbreken. Waar re-enactment in Ben Hania's eerdere film 'Four Daughters' (2023) iets blootlegde wat anders verborgen bleef, lijkt het hier soms een sluier over de waarheid te leggen. De film raakt diep, maar de impact zit uiteindelijk minder in de mise-en-scène dan in Hinds stem zelf, die geen versterking nodig heeft. Je kunt je afvragen of Ben Hania niet beter een documentaire had kunnen maken

om haar boodschap over te brengen. Al zou dat meer tijd hebben gekost en het onderwerp is dusdanig urgent dat die er simpelweg niet is.

Na afloop blijft vooral de spanning hangen: tussen zien en handelen, tussen symbool en werkelijkheid. Want net als Anne Frank is Hind Rajab een symbool geworden: een individueel verhaal dat een collectieve tragedie belichaamt. Maar precies daarin schuilt ook het risico dat we denken genoeg te hebben gedaan zodra we geraakt zijn, hebben gehuild of erkenning hebben uitgesproken. Alsof emotie en waardering het afsluiten van het verhaal zijn. Terwijl er daarna eigenlijk nog iets zou moeten volgen: betrokkenheid, vragen stellen, positie innemen, handelen. 'The Voice of Hind Rajab' dwingt ons om te luisteren en herinnert ons er tegelijkertijd aan dat luisteren alleen niet genoeg is. De film vraagt, impliciet maar onontkoombaar, wat wij dóen met wat we horen. En of stilte – ook de onze – niet een vorm van medeplichtigheid wordt.

Patricia Smagge